

REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

BROJ: 711-U-1850-P-296-16/20-16-1

PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTI

..... dana 14-05-2020 20.....

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-1184/19-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Senke Orlić-Zaninović, predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i Mirjane Čačić, članica vijeća te sudske savjetnice Ivane Jasprice, zapisničarke, u upravnom sporu tužiteljice Josipe Rimac, koju zastupa opunomoćenik mr.sc. Željko Gulišija, odvjetnik iz Splita, Hrvatske mornarice 1 g/1, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 8 UsI-263/18-6 od 5. studenoga 2018., na sjednici vijeća održanoj 11. prosinca 2019.

presudio je

Odbija se žalba tuženika i potvrđuje presuda Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 8 UsI-263/18-6 od 5. studenoga 2018.

Obrazloženje

Osporenom presudom prvostupanjskog upravnog suda poništava se odluka tuženika, broj: 711-I-589-P-296-16/18-08-8 od 13. travnja 2018. (točka 1. izreke), obustavlja se postupak za odlučivanje o sukobu interesa pokrenut protiv tužiteljice u kojem je donesena osporena odluka od 13. travnja 2018. (točka 2. izreke), te se nalaže tuženiku u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti ove presude isplatiti tužiteljici iznos od 5.000,00 kn na ime troškova upravnog spora (točka 3. izreke).

Odlukom tuženika od 13. travnja 2018. utvrđeno je da je tužiteljica, državna tajnica u Ministarstvu uprave, propustom da po pisanom pozivu tuženika obrazloži nesklad, odnosno priloži odgovarajuće dokaze potrebne za usklađivanje prijavljene imovine u izvješću o imovinskom stanju dužnosnika podnesenom 16. siječnja 2016. povodom stupanja na dužnost zastupnice u Hrvatskom saboru, s imovinom utvrđenom u postupku redovite provjere, i to u odnosu na podatke o nekretnini k.č.br. .... počinila povredu članka 27. Zakona o sprječavanju sukoba interesa („Narodne novine“, broj 26/11., 12/12., 126/12., 48/13. i 57/15. – dalje u tekstu: ZSSI), u vezi s člankom 8. i 9. ZSSI-a (točka I. izreke), zbog čega joj se za navedenu povredu izriče sankcija iz članka 42. stavka 1. podstavka 2. ZSSI-a, i to obustava isplate dijela neto mjesečne plaće u ukupnom iznosu od 4.000,00 kn na način opisan tom odlukom (točka II. izreke).

Tuženik je protiv osporene presude izjavio žalbu zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U bitnom, ističe da u cijelosti ostaje kod argumentacije iz obrazloženja svoje odluke i iz odgovora na tužbu te smatra da je obrazloženje prvostupanjskog suda neutemeljeno i netočno. Upire na članak 27. ZSSI-a, do povrede kojeg je došlo propustom tužiteljice da po pisanom pozivu tuženika obrazloži

nesklad, odnosno priloži odgovarajuće dokaze potrebne za usklađivanje nesklada između imovine prijavljene u izvješću o imovinskom stanju i imovine utvrđene u postupku redovite provjere. Kod toga tuženik naglašava da očitovanje mora biti takvo da iz njega proizlazi valjano obrazloženje utvrđenog nesklada, s tim da dokazi koje je dužnosnik dužan dostaviti moraju biti odgovarajući, što znači da bi dužnosnik u svom očitovanju trebao obrazložiti te priloženim ispravama dokazati da je njegovo imovinsko stanje upravo onakvo kakvim ga je prikazao u podnesenom izvješću o imovinskom stanju, te da podaci koje je utvrdio tuženik odnosno koji proizlaze iz pribavljene dokumentacije nadležnih tijela ne prikazuju stvarno stanje. Tužiteljica, međutim, u svom očitovanju nije opovrgnula da je riječ o etažiranoj nekretnini koja se sastoji od više samostalnih stambenih jedinica, od kojih jedna uopće nije u vlasništvu njezinog supruga. Naprotiv, uz očitovanje na odluku o pokretanju postupka, tužiteljica je dostavila elaborat etažiranja, izrađen od strane trgovačkog društva Majering d.o.o. u kolovozu 2005., te ugovor o darovanju sklopljen između Republike Hrvatske i tužiteljičinog supruga, kojima se jasno potvrđuje imovinsko stanje utvrđeno po tuženiku u postupku redovite provjere, odnosno da nije riječ o jedinstvenoj nekretnini, obiteljskoj kući, već o četiri zasebne jedinice – etaže, od kojih su tri stambene, a jedna stambeno-poslovna. Dostavljenom dokumentacijom tužiteljica je potvrdila utvrđenje tuženika da jedna stambena jedinica – etaža nije u vlasništvu njezinog bračnog druga, već je u vlasništvu treće osobe, iz čega također proizlazi da nije riječ o obiteljskoj kući, nego o stambenoj zgradi kako u pravnom, tako i u građevinskom smislu. Pritom tuženik smatra netočnim utvrđenje prvostupanjskog suda da su, sa stanovišta transparentnosti, isključivo relevantni podaci o površini i tržišnoj vrijednosti nekretnine, pa da se zbog točnog navođenja istih „i ne radi o neskladu“ te da se izvješća o imovinskom stanju podnose s ciljem da bi se na kraju dužnosničkog mandata moglo utvrditi postoji li nesklad u imovini dužnosnika s obzirom na prihode i rashode dužnosnika za vrijeme trajanja dužnosti. Naime, tuženik ističe da se navođenje jedne nekretnine, opisane kao kuća s okućnicom, umjesto tri nekretnine, i to dva stana i jedan stambeno-poslovni prostor, ne može smatrati točnim i istinitim navođenjem podataka o nekretninama u vlasništvu supruga tužiteljice, uz obrazloženje da je naveden točan zbroj površina istih i točna ukupna vrijednost istih. Nastavno tuženik osporava, kao netočne i neosnovane, navode iz osporene presude prema kojima način na koji dužnosnici prikazuju nekretnine u izvješću o imovinskom stanju nije propisan ZSSI-om niti je reguliran drugim podzakonskim aktima, te da je Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima tumačio na štetu tužiteljice, odnosno da nije uzeo u obzir združene učinke koje taj Zakon i ZSSI imaju na tužiteljicu, zaključujući kako propisan obrazac izvješća o imovinskom stanju sadrži sve podatke o imovini koju su dužnosnici dužni navesti, te da je tužiteljica, kao dužnosnica, bila dužna podatke o nekretninama navesti u skladu s podacima iz izvotka iz zemljišne knjige, elaborata o etažiranju i ugovora o darovanju, a koji odgovaraju stvarnom stanju nekretnine. Slijedom svega navedenog tuženik predlaže ovom Sudu da poništi osporenu presudu te riješi stvar na način da odbije tužbeni zahtjev tužiteljice kao neosnovan u cijelosti.

Tužiteljica, u odgovoru na žalbu, ostaje pri navodima i argumentima koje je iznosila u postupku pred tuženikom, kao i u tužbi i tijekom upravnog spora, zaključujući kako su u prvostupanjskoj presudi izneseni uvjerljivi i argumentirani razlozi, zasnovani na pravilnom i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju te pravilnoj primjeni materijalnog prava. Opširno iznoseći razloge zbog kojih smatra da u konkretnom slučaju nije riječ o prikrivanju podataka o imovini tužiteljice kao dužnosnice, već o pogrešnom načinu prikaza podataka o nekretnini u vlasništvu njezinog supruga, tužiteljica predlaže ovom Sudu žalbu tuženika odbiti kao neosnovanu.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući prvostupanjsku presudu u dijelu u kojem je osporavana žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi, ovaj Sud nalazi da je ista utemeljena na zakonu te da je za svoju odluku prvostupanjski sud naveo valjane i dostatno obrazložene razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Naime, razmatrajući sadržaj žalbenih navoda, kao i dokaze koji prileže svezu spisa, ovaj Sud nalazi da se osporena presuda ne može ocijeniti nezakonitom iz razloga na koje tuženik upire u žalbi. To stoga jer je prvostupanjski sud svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnim tumačenjem relevantnih odredaba ZSSI-a, osnovano zaključio da se u konkretnom slučaju u stvari ne radi o neskladu imovine u smislu članka 26. ZSSI-a, već o načinu prikazivanja – popunjavanja obrasca izvješća o imovinskom stanju, obzirom da ni za tuženika nije sporna ukupna površina predmetne nekretnine (kuće) niti je sporna tržišna vrijednost kako je prikazana u izvješću.

Pri tomu je prvostupanjski sud dao dostatnu i jasnu analizu razloga kojima se rukovodio zaključujući da tužiteljica nije u sukobu interesa time što u izvješću nije prikazala pojedine etažne dijelove kuće, već kuću (koju koristi) u cjelini (bez etažnih dijelova), a koje razloge prihvaća i ovaj Sud. Naime, i ovaj Sud nalazi da u konkretnom slučaju nije došlo do stvarnog nesklada u prikazanoj imovini tužiteljice, već u nazivu (opisu) te iste imovine, zbog čega inzistiranje tuženika da je tužiteljica kuću trebala prikazati po etažama, predstavlja pretjerani formalizam, na koji osnovano ukazuje i prvostupanjski sud pozivajući se na ustavno-sudsku praksu s tim u vezi.

Slijedom izloženog, a imajući na umu da tuženik u žalbi ponavlja stajališta koja je već iznio u svojoj odluci, ovaj Sud nije našao osnove osporenu presudu ocijeniti nezakonitom. Naime, tuženik u stvari pravilnost osporene presude pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze te iste materijalno-pravne odredbe na kojima je utemeljio spornu odluku od 13. travnja 2018., a za koju je prvostupanjski sud osnovano ocijenio da je donesena pogrešnom primjenom mjerodavnog materijalnog prava, do koje je došlo prvenstveno zbog nepravilnog tumačenja relevantnih zakonskih odredaba.

Kako, dakle, tuženik žalbenim navodima nije doveo u sumnju pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, a niti pravilnost primjene materijalnog prava, to ovaj Sud nije našao osnove za usvajanje žalbe.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 74. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), žalbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu, 11. prosinca 2019.

Predsjednica vijeća
Senka Orlić-Zaninović, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštenj službenik

